

[Steincke.]

Selvstændighed og Sikkerhed, og de øvrige vilde vel i det store og hele kunne rammes analogisk i Henhold til Straffelovens § 1, saaledes som det ogsaa er fremhævet i Lovforslagets Bemærkninger. Alligevel hilser vi fra vor Side med Tilfredshed, at man ikke er blevet staaende herved. Thi dels er der jo i Virkeligheden ingen Analogi reelt set, naar der var en saa stor Forskel paa Forholdene i Samfundet, som der var under Fredstid og under Besættelse, dels vilde Straffene efter Straffeloven blive alt for milde efter de Tilstande, vi har kendt. De ærede Medborgere, der kan huske mere end 5 Aar tilbage, erindrer maaske, at adskillige af Straffelovens Bestemmelser ogsaa, og netop vedrørende Straffelovens Kap. 12, 14 og 15, blev skærpet ved Loven af 15. Marts 1939, men ærede Medlemmer af Rigsdagen vil ogsaa erindre, hvilket Besvær jeg dengang qua Justitsminister og trods den truende Verdenssituation havde med at faa denne Lov gennemført, fordi den skærpede Straffene, endog Besvær med saadanne Forbrydelser som Spionage og dermed beslægtede Forbrydelser. Man vil derfor forstaa, at ikke mindst jeg anser det for rigtigt, ikke alene at samle disse forskellige Bestemmelser i en særlig Lov, men ogsaa at Straffen for den Art Forbrydelser, der herhjemme har været alt for mild, skærpes betydeligt. Og begge Dele sker jo ved det her foreliggende Lovforslag.

I øvrigt forekommer det mig, at der særlig er fire Spørgsmaal af mere principiel Karakter, man først og fremmest maa tage Stilling til ved Betragtningen af Straffelovsforslaget. Det første Spørgsmaal er Dødsstraffen — eller Livsstraffen. Der kan jo anføres meget vægtige Betragtninger baade for og imod denne Form for strafferetlig Reaktion, og under normale Forhold, i Fredstid, vil det store Flertal inden for mit Parti anse denne Straffeform for baade unødvendig og stridende mod den Udvikling, vi ogsaa paa det strafferetlige Omraade har gennemløbet i det sidste Aarhundrede — og gennemløbet, uden at de groveste Forbrydelser af den Grund er taget til.

Men ligesom Statsmagten heller ikke herhjemme har villet give Slip paa Dødsstraffen i den militære Straffelov, saaledes er de Forhold, vi ved dette Lovforslag beskæftiger os med, altsaa Landsforræderi under en Tilstand, hvor Samfundet har staaet værgeløst selv over for de mest gemene Udslag af en hidtil kun lidet kendt Forbrydermentalitet, der oven i Købet støttede sig til den Besættelsesmagt, som i Forvejen

paa enhver Vis mishandlede det samme Samfund — disse Forhold er, siger jeg, absolut ikke mindre strafværdige eller mindre modbydelige end de Forbrydelser, der i øvrigt under en Krig straffes med Døden efter militære Straffelove. Og derfor vil det store Flertal inden for mit Parti, ganske uanset den enkeltes principielle Syn paa Dødsstraffen under normale Samfundsforhold, acceptere Dødsstraffen ved denne Særlovgivning, ikke just fordi vi anser Dødsstraf for strengere end Strafarbejde paa Livstid, men ganske simpelt, fordi der her maa gøres op, renses ud — og det saa hurtigt og effektivt, som Samfundet formaar det. Der har altid hersket — og vil vel altid herske, formoder jeg — Uenighed om denne Straffeform, baade blandt Jurister og andre; religiøse og etiske Betragtninger vil blive anført imod Dødsstraffen — og undertiden ogsaa for. Jeg forstaaer meget vel disse Synsmaader, ligesom jeg forstaaer, at det ærede Medlem af Folketinget Hr. Oluf Pedersen derfor kan komme paa den Tanke, at Dødsstraffens Fuldbrydelse først burde ske efter en Folkeafstemning, hvad han stillede Ændringsforslag om i Folketinget, men herom kan der efter min Mening aldeles ikke være Tale. Det vilde ganske vist være at føje en særlig ondartet Pine til denne Dødsstraf, men den, der ikke stemmer for Straffen af Hævntørst eller Had, vil netop ikke udsætte Dødsdommens Fuldbrydelse til senere eller gøre den afhængig af en Folkeafstemning, hvis Udfald i øvrigt i denne Situation næppe vilde være tvivlsomt, nej, han vil tværtimod sige: lad os nu faa rensset ud, men saa hurtigt som overhovedet muligt, saa vi igen kan komme ind under Fortidens normale Rets-tilstand. Men naar man altsaa anser Dødsstraf for baade forsvarlig og samfundsmæssigt nødvendig, som Forholdene har artet sig, er det saa alligevel ikke yderst betænkeligt at give ikke mindst en saadan Lovbestemmelse tilbagevirkende Kraft? Thi ogsaa dette strider jo afgørende mod et ellers altid hævdet strafferetligt Princip, saaledes som den højtærede Justitsminister ogsaa fremhævede det, et Princip, der vel ikke har faaet sit Udtryk i Grundloven, men dog i den almindelige borgerlige Straffelov. Jeg har set mange hævde i Pressen og andre Steder, at man aldrig her i Landet har givet en Lov af strafferetlig Karakter tilbagevirkende Kraft. Det er jo ikke rigtigt. Den Interneringslov, den saakaldte Lex Berning, som jeg i min første Forbryder... nej, Justitsministerperiode gennemførte, ganske vist under al mulig baade aabenlys og skjult